

mere berettiget til at udtale denne Forhaandling, som ærede Medlemmer maatte ville mindes, at der efter at 3dje Behandling af denne Sag havde fundet Sted her i Folketinget, dog passerede noget særligt fra det Udvalgs Side, som det ærede Ting i forrige Samling havde nedsat til at behandle denne Sag. Situationen i forrige Samling var jo den, at Folketinget gennemgik Lovforslaget om Patenter, jeg tør nok sige meget grundigt, i alt Fald forelaa Resultatet af Udvalgets Overvejelser i en meget lang Række Ændringsforslag; hvis jeg ikke mindes fejl, var det nogle og fyrrethve Ændringsforslag, som Udvalget præsenterede for det ærede Folketing. De allerfæste af disse Ændringsforslag, om ikke alle, blev vedtagne, og Sagen blev derefter sendt over til Landstinget. Landstinget viste den Gang den Hensyntagen til, hvad Folketinget havde vedtaget, at man sluttede sig saa at sige paa alle Punkter til Folketingets Affattelse, med Undtagelse af 4 Punkter. Det ærede Tings Medlemmer ville erindre, at denne Sag tidligere havde været behandlet i Landstinget; naar Landstinget altsaa sluttede sig til Folketingets Vedtagelse ved tredje Behandling, med Undtagelse af 4 Punkter, vil det med andre Ord sige, at Landstinget imødekomm Folketinget paa alle de andre langt talrigere Punkter, hvor Folketinget havde foretaget Forandringer i, hvad Landstinget tidligere havde vedtaget. Derefter kom Sagen tilbage til Folketinget, og Folketingets Udvalg afgav en lille Betænkning eller Indstilling, hvad man vil kalde det, angaaende disse 4 Punkter, hvorom det ærede Medlems Forslag i Dag drejer sig; men Udvalget var ikke enig om disse 4 Punkter; det delte sig i et Flertal og et Mindretal. Sagen kom imidlertid ikke til Afgørelse; thi ganske vist var den bleven sat paa Dagsordenen eventuelt, under Forudsætning af, at Tinget vilde give sit Samtykke til, at denne Sag som saa mange andre maatte komme til Behandling, uagtet Betænkningen ikke havde ligget fremme i den i Forretningsordenen foreskrevne Tid, men der blev begæret Afstemning over Forslaget fra Formandens Side om at tage Sagen til ekstraordinær Behandling; og da ikke $\frac{2}{3}$ af de tilstedeværende Medlemmer stemte for Formandens Forslag, men kun en mere end Halvdelen, var Forslaget dermed bortfaldet. Sagen kunde da ikke komme til Afgørelse og kom ikke til Afgørelse i forrige Samling. Men det forekommer mig at være ganske naturligt, om det ærede Tings Medlemmer, for saa vidt de i Fjor vilde have sluttet sig til Flertallet i Udvalget, da heller ikke uden

videre følge det ærede Medlems Forslag i Dag. Jeg har allerede sagt, at Udvalget ikke var ganske enig; Flertallet i Udvalget indstillede, at man skulde komme Landstinget i Møde paa to af de Punkter, hvorom Forslaget drejer sig, nemlig § 4 og § 7. Jeg bør dog imidlertid tilføje, at Landstingets Forslag den Gang var noget forskelligt fra det nu foreliggende, hvad § 4 angaar, idet Landstinget i Fjor havde foreslaaet at sætte Varigheden af Patenter til 12 Aar i Stedet for 15 Aar; men det havde jo altsaa dog foretaget en Forandring i Folketingets Bestemmelse om, at Patenternes Varighed skulde indskrænktes til 10 Aar. Derimod var der ganske vist et Flertal i Udvalget for de Forandringer, som ere gengivne i den ærede Forslagsstillers Forslag under Nr. 3 og 4; men der var med Hensyn til disse Punkter dog ogsaa et Mindretal. Og nu vil det jo kunne forstaaes, at de ærede Medlemmer af Udvalget, som hørte til Flertallet i Fjor, ikke just kunde have stor Opfordring til at følge den ærede Forslagsstiller, naar han under Nr. 1 og 2 foreslaar, at man skal stille sig mindre imødekommende mod Landstinget, end Udvalgets Flertal var rede til i Slutningen af forrige Sæssion; ej heller kan det antages eller forudsættes, at de Medlemmer, som sympatiserede med Mindretallet, hvad Forslagene under Nr. 3 og 4 angaar, uden videre ville slutte sig til den ærede Forslagsstiller. Jeg har gjort disse Bemærkninger egentlig mere som historiske Bemærkninger; thi jeg fastholder den Opfattelse, som jeg tillod mig at udtrykke før, nemlig, at det er Tingets, som det er Forslagsstillerens Mening, at man skal se at føre denne Sag til Ende i denne Samling. Spørgsmaalet er for saa vidt efter min Opfattelse mere, hvad det er praktisk og hensigtsmæssigt at gøre: Skal Folketinget blive staaende paa samme Standpunkt, som det indtog ved denne Sags Behandling i Fjor ved tredje Behandling, føre Lovforslaget tilbage til selv samme Skikkelse, lade det gaa tilbage til Landstinget, for at der til syvende og sidst maatte kan komme et Fællesudvalg i Stand til at behandle denne Sag, eller skal man ikke fra Folketingets Side allerede nu gøre et Forsøg paa at bringe Sagen til Ende ved at gaa Landstinget et lille Skridt i Møde, haabende, at Landstinget vil gøre Gengæld og ogsaa komme Folketinget et yderligere Skridt i Møde. Den ærede Forslagsstiller vil ikke kunne sige, at Landstinget ikke har vist Imødekommen mod Folketinget derved, at det har vedtaget Forslaget nu, som det